



KVINNAN

Sum harðar nstur fyrir brendar tenn,
eru gamlar konur fyrir ungar menn

Tá ið stödd 42 ikki meira skal keypa undirtoy nr. 44.

Væntuliga verða vit nú at fáa skil á ólagnum við, stöddarfriskipanum á kvinnuundirtöy. Ein standardiserings-nevnd í Danmark hefur arbeitt við hesum málum og hefur í summar gjørt uppskott um standardisering av trikotastjövörum.

Tað hevur frá byrjanini verið semja um, at standardiseringin av trikotastjövörum skulu gerast eftir »kroppsmáli«, og at hon skuldi fylgja stöddarnevningini fyrir kjólar.

Fyrir at finna fram á standard-»kroppsmáli« hevur ein nýtt mál, ið tikin eru av 2500 kvinnum um alt Danmark. Harvið hevur ein funnið »normallfigur«, hvørs stöddarmál nú verða yvirfórt til gomlu talmerklingina 36, 38, 40 ... 48. Ein hevur ikki latið idealmálið verið avgerandi, men eina tað, at undirklæðini skulu sita

eftir kroppinum. Fleiri av málunum, t. d. lærmálini, armaviddin, eru tí vald heldur stór, fyrir at klæðini ikki skulu liggja so fast at. Verður uppskotið framt vil tað verða ein lætti fyrir brúkararnar, ið ofta illkast við klæðna-stöddina. Tað vil ikki verða soleiðis í framtíðini, at ein skal nýta kjóla nr. 44, men undirklæði nr. 46 ella kanska 48. Higartil hevur tað verið næstan eitt heppið bragd at fingið undirklæðistödd ið hevur sitið, bæði áðrenn og aftan á vasking. Í framtíðini skuldu kvinur verið frjógjörðar fyrir at keypt eftir ætli, eins og tær skuldu verið fullvisar í, at um ein brúkar eitt vist kjólanummur, so brúkar ein eisini sama undirklæðanummur. — Eisini skal henda stöddarfriskipanin verða soleiðis vorðin, at klæðini sita líka væl aftaná vask, sum tá tey verða keypt.

Lættklæddar kvinnur hava nógvar fyrimunir.

Viðla kvinnurnar í Vesturheimi um stokkuta stund koma til ræðið? Henda spurning hava tveir Amerikunum tik-ið til umhugsunar. Tey ganga útfra, at kvinnurnar í kraft av teirra klæðna-búna hava so nógvar fyrimunir í mun til menninar, at tær við tíðini vilja verða frar fyrir at troðka teir til viks.

Meðan klæðabúni mannsins reint funktionalisti-sk stendur á ár 1850-stöðini, eru ógilar broytingar hendur kvinnuni víðvikjandi. Í gomlum dögum bóru kvinnurnar meira enn 7 kilo av klæðum á kroppinum: blusur, troyggjur, skjúrt og serkar. Í dag er vektin — alt eftir árstíðini — eitt sindur omanfyrir og eitt sindur niðanfyrir 1 kilo. Búni mannsins vigar 2—3 ferðir so nógv. Tað er henda vektin og so tættisandi flippur og mansjettir, ið gera hansasar sermerka »eklima«. — Takkað verið hansasa búna livir hann í tropiskum klima bæði summar og vetur, meðan kvinman ferðast í alpaklima.

* MATPRÁT.

Ragout.

½ kg av harðfrystum hvalakjöti — 1 stóran leyk — 2 skk av smóri — 2 gularötur — 6-8 epli — 1 dsl. tomatpure — salt — pipar — ¾ l kókheitt vatn.

Sker kjötið í fingurtjúkkar álar, ikki ov langar. Brúnka smórið, lat kjötið útá, og lat tað fáa vakran brúnligan dām, lat hakkaðan leyk útá og lat so alt kóka lystiliga eina løtu. Kókheita vatnið, saltið og piparið verður latið útá. Tá ið so kjötið er kókað hálvliðugt, tá verða tær skornu gularötturnar og eplini í stórarí terningastödd latin útá. Eitt sindur av vatni er bótandi. Tomatpurein verður nýtt fyrir at mana fram ein hóskað góðan smakk. Kann verða borðreitt í kókiilatunum ella eisini øðrum eldföstum ílati.

* Kólikskáp.

Ein kani sjálvur gera sær eitt kólikskáp.

Fyll kalð vatn í eina stóra lága skál ella eitt fat. Tak hin stórsta óglaseraða urtapottin, tú eigur, vaska hann gott og set töpp í holið í botninum. Holv urtapottin yvir fatið ella skálina oman yvir matvórurnar, ið goymast skulu. Vatnið vil við tíðini verða sogið upp

Tropuklimað virkar drepani, meðan alpaklimað virkar lívfrémjandi. — Um ikki menninir skjótt ássana hetta og lata seg í annar búna, halda professarnir, at teir skjótt vilja missa heimsvaldið til frama fyrir kvinnurnar.

gjøgnum hin porösa urtapottin og forðampa. Til forðampingina krevst hiti, men hesin hitin kemur frá matvörum, ið liggja inni í. Tað er neyðugt at lata fesk vatn í av og á og ansað má vera eftir, at vatn altið er í. Um ikki verður kólikskápí ónga nyttu at gera.

* Veitst tú?

at tað at vera vælkloð, ir ikki tað sama sum at eiga almikið av klæðum, men at klæðini ein hevur, eru vald eftir slag og trongd. Til stórrí plögg, drakt ella kápu, má tilfarið vera sterkt, tola reinsing og egna seg til endamálið, ein hevur fingið sær tað til. Litur og mynstur má hóska saman við hina garderobuna. Sniðið skal ikki vera seinasta skriggi frá útheiminum, men hóska til bygning búlsins og yrki. Ein vælkloð kvinna slósar aldri við teimum smáu tinguum, men ansa reftir at skógvar, hattar, handskar og annað er í rættlagi og litirnir eru hóskaðir.

* Ein NYLON-søga.

Fyrsta verksmiðjan ið gjörði nylon, varð opnað í Seaford í Delaware 1939. Í 1941 var nylonokkaframleiðslan í USA 64 mill. pör. Árið eftir 100 mill. pör. Aftaná seinasta heimsbardaga er framleiðslan ókt ógilara. Nylonbrúkið er nú eitt tiggjundapart av ull-brúkinum.

Gott barn hevur mong növn. Í Kanada, USA og Italia er navnið NYLON, í Týsklandi PERLON, í Háláandi ENKALON, í Sveits GRILON, í Ruslandi KAPRON og í Fraklandi RILSAN.

Tá ið tilfarið fekk navn í USA var nevnd sett at kanna uppskotið — 350 í tali.

* 50 ár seinri.

Ein ung kvinna bað Einstein, professara um ein autograf. Hetta hendi á hansasa 75 ára föðingardeggi. Tá hon fakk autografbókina aftur, las hon:

»Tá eg var 25 ár, hugsaði eg bert um at elska. Í dag elski eg bert at hugsa.«

* Svam eftir frælsi.

Fyri stuttum svam 24 ára gomul tjekkoslovakisk húsmóður tvørtur um ána Noravó á markinum millum Tjekkoslovakia og Eysturriki. Henni longdist eftir frælsi. Aður var maður hennara flýddur til Týsklands. Nú hava tey funnið hvønn annan aftur.

Eins og heiðrandi orð sjáldan eru heilt sonn, eru tey grovu orðin heldur ikki heilt

* Góð ráð.

Tá ið sild verður steikt á pannu, verður sildaroykur at ganga at pannuni, sjálvt um hon er væl vaskað. Gniggjar tú pannuna — aftaná hon er væl vaskað og turr — við sitrónskali fer roykurin fullkomuliga burtur.

Brúna rondin, ið legst á blómuglósini fæst best burtur við gniggja við blanding av salti og edikki. Skola tað burtur aftur hálv-an tma seinri.

Tá ið ein kókar óflust epli í einari aluminiumsgrýtu og letur FINT SALT úti, verður grýtan svört ella dökk innan. Við at nýta GROV'T SALT afturimóti verður grýtan ikki dökk.

Hévur tú gjørt tær greitt, hvussu livgandi sterkur gular litur virkar í einari myrkari stovu. Ein sofakoddi, eitt blómuflát ella blómur — tað verður at hava somu ávirkan sum veikt sólarljós. Royn henda veruleika.

HAR-DUSTSÚGVARAR

Í Ameriku eru tey farin at nýta ein lítlan, fittan dustsúgvara til hárið. Hann tekur burtur dust og flus, samstundis sum hann maserar og timbar hólina. Hetta er serliga gott fyrir seingjaliggjandi fólk, ið ikki so væl fáa vaskað hárið, ella eisini ikki kunnu gera tað. Hvörja ferð hann er nýttur, verður eitt pappírsfíltur útskift.

Skotin Mac Tavish var at enda vorðin keddur av konu síni og lovaði at koma til liggjar við henni. Hon skuldi keypa nýggjan hatt, men hevði ílt við at avgera, hvønn hon skuldi hava. Endiliga legði Mac Tavish upp:

»Tú skalt keypa handa stráhatten. Tá ið tú ert vorðin kedd av honum, kann geitin eta hann.«

DUSTKLÚTURIN tekur alt dust nógv betur, um eitt lítið siður av glyserin verður latið úti hann. — Nakrir dropar verða upploystir í einum sindri av vatni, og dustklúturin verður væl bloyttur í lútinum. Aftaná er best at gniggja klútin turran. Glyserinið ger, at dustið verður hangandi í klútinum.

ET IKKI OV MIKIÐ

Tað er royndur lutur, at einum ikki nýttist at eta so nógv, tá ið ein verður eldri. Koloriukravið minskar umleið 7,5 pst. fyrir hvørt tiggjunda ár aftaná 25 ára aldurin. Er ein 45 ár og etir somu nøgd, sum tá ið ein var 25 ár — sjálvt um ein hevur líka nógv kroppsligt arbeidd — etur ein 15 pst. meira enn ein treingir til, og tað avgjört föra til, at vakrari, men er eisini hovuðstreitin men et rætt. Ansa eftir vektini og royn at halda kroppin ungan. Tað, at vera heldur klænur og soltin, er ikki bert fyrir góðari heilsu, tá ið ein verður eldri.

KVINNAN Í SVEITS

Sum kunnugt hava kvinnurnar í Sveits ikki valrætt. Aftur ímóti er tað tvungið, allar ungar gentur skulu inn á lærða skúlan í 6 vikur fyrir at læra matgerð — teirra valræði er í heiminum og ikki við valborðið; men tað er lögdi, at tær ikki skulu kunna taka lut í báðum.

WHO og barnadeyðin.

Heimsheilsusamskipanin (WHO) hevur sent út frágreiðing, har sagt verður frá, hvussu stöðan er viðvíkjandi smábarnadeyða úti í heiminum. Stór framstig eru gjörd seinasta 50 árin. Frágreiðingin umfatar 30 lond. Í hesum londum er barnadeyðin síðan 1900 minkað millum ein triðjapart og ein fimtapart. Beint aftaná aldar-skiftið doyðu í einstökum londum 200 av hvörjum 1000 smábörnum áðrenn tey vóru árgomul. Í dag er talið 20—30 børn av hvörjum 1000. Tó verður sagt, at tað enn eru ókir í heiminum, har 500 av hvörjum 1000 börnum doyggja, áðrenn tey eru árgomul.

Tað var synd.

Hon var ógvuliga forelskað, men samstundis bangin fyrir at gera okkurt galið. Tí fór hon til prests fyrir at spyrja hann til ráðs:

— Eg eri ógvuliga góð við ein ung-an drong, segði hon, er tað synd?

— Nei, svaraði presturin, tað er ikki synd.

— Vit vóru saman í bio, segði hon, er tað synd?

— Nei, svaraði presturin, tað er ikki synd.

— So hildu vit í armin á hvörjum øðrum, segði hon, er tað synd?

— Nei, svaraði presturin, tað er ikki synd.

— So fylgdi hann mær heim, segði hon, er tað synd.

— Nei, svaraði prestur, tað er ikki synd.

— So sótu vit saman á divanini, segði hon, er tað synd?

— Nei, svaraði presturin, tað er ikki synd.

— So kom mamma inn, segði hon, og ...

— Men tað var synd, svaraði presturin.

Onga revsing

Rusneska stjórmin hevur boðað frá, at kvinur, ið geva seg undir ólógliga abort, hereftir ikki verða revsaðar. — Revsaðir verða ið læknar, ið tilíkt á-taka sær, ella sum eisini fáa kvinnur til slíkt. Revsingin er 2 árs fongsul fyrir læknar, ið gera skurðsluna á sjúkrahúsi, og 3 ár fyrir teir, ið gera hana undir ósaniterum viðurskiftum.

Farið hólga fram.

Hjúnarbandið er álvarsamur spurn-ingur fyrir öll ungfólk. Tað ræður um at fara hólga fram. Dr. Lena Levine, ein amerikansk kvinna, sigur m. a. ungu í Amerika.

— Vit samla fólk, ið venda sær til okkara, til fyrilestrar, tjak og samrøður í einrúmi. Fyrst og fremst siga vit teimum, at tað ikki ræður um at ov-hasta seg í hjúnarbandið og at fáa børn beinað vegin, men heldur at fyrirleika seg sjálvan og hjúnarbandið. — Tað hjúnarbandið, har partarnir fáa høvi til at grógva saman heldur enn at aka frá hvörjum øðrum, hevur bestu lík-inda til at halda. Eitt lukkuligt hjúnar-band er treytin fyrir einum lukkuligum foreldraskapi. —

Ikki krevst so litið.

— Elskar tú meg? spurdi Hanus.

— Á — Hanus ...

— Eg spurdi, um tú elskar meg, Marin?

— Tað veitst tú fullvæl!

— Tað er ikki tað, tú skalt siga!

— Ja, men hvat skal eg tá siga?

— Tú skalt siga: Eg elski teg, Hanus, skattur mín!

— Eg elski teg, Hanus, skattur mín!

— Nei, ikki soleiðis, Marin!

— Nei, lurta nú eftir mær, tú segði beint nú, at eg skuldi siga: Eg elski ...

— Ja, men góða Marin — kanst tú ikki fata, at tað — tað — er tónin, ið er tað avgerandi!

— Tónin?

— Ja, tónin, tú sigur tað uppá. Tú kanst líka so væl siga: Vit skulu hava fiskaknetti til dögurða í dag ...

— Á, títt tvæl!

— Hann grundaði leingi. Nei — hon elskar meg ikki longur. — Men so eitt kvöldið kom Marin brestandi, hálsvendj hann og rópti:

— Á, skattur mín, eg elski, elski, ELSKI teg ...

Tá lætinaði ... hetta var einki fiskaknettað, tað kom frá hjartanum. — Hon elskar meg kortini.